

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația:
ARAD, STRADA EMINESCU 18

APARE DUMINECA
Redactor: Pr. Ilarion V. Felea

ABONAMENTE:
Pentru 1 an 300 Lei; 6 luni 150 Lei

Omagiul și crezul unei generații*

Incheierea anului de acum are pentru noi, cei zece absolvenți ai Academiei Teologice, o capitală importanță; este pentru noi un praznic unic, de a cărui măreție sufletele ne sunt pline, gândurile ne sunt coplesite.

Ne dăm seama că bunătatea lui Dumnezeu ne-a învrednicit astăzi, să încheiem un capitol din viață. Viața noastră de școlari, într'un anumit sens, își găsește în ziua de astăzi capătul.

Praznic este pentru noi încheierea acestui an școlar, căci prin ea viața ne intră într'o nouă fază. Până acum, ca ucenici, am adunat, am primit în dar, de azi înainte vom fi chemați să dăm din ceea ce am adunat, să răspândim, să facem productiv talantul pe care Stăpânul nostru ni l-a împărtășit.

Sufletul ne este plin de bucurie în această zi, dar bucuria de acum nu mai este bucuria slobodă, nerăbdătoare și neastâmpărată a copilăriei. Bucuria de acum este tăcută, gravă, serioasă, împodobind un mănuchiș de îngrijorate gânduri, gânduri ce ni le aduce ziua de astăzi când ne pune în fața celui mai greu examen dintre examene, dat în fața celui mai neîndurat dascăl: examenul dat în fața vieții.

În drumul nostru către țintă trăim astăzi o etapă importantă. Cu sufletul încordat, plin de îngrijorate nădejdi privind viitorul, unde suntem conștienți că munca ce ne așteaptă nu este deloc ușoară. Acum avem prilejul de-a arunca prima privire înapoi, de azi înainte avem și noi un trecut, și suntem azi, datori a trăi prima dată în trecut.

La praznicul de azi, ne întoarcem cu gândul în trecut, nu pentru a căuta consolare, ci pentru a-l lua cheazășie la ceea ce vom avea de împlinit în viitorul ce ni se deschide astăzi.

Peste durata celor patru ani, ce i-am trăit ca ucenici în această instituție duhovnicească, se duc astăzi gândurile noastre, și la începutul lor

— temelie — stau ca piatra din capul unghiului cuvintele Prea Sfințitului Părinte Episcop Andrei „*voi sunteți generația mea*“, cuvinte pe care le-am auzit cu ocazia deschiderii primului nostru an de studii la Academia Teologică.

În tot timpul celor patru ani am avut, mereu, în fața ochilor prezente, în suflet adânc săpate aceste cuvinte și toate strădaniile noastre s'au depănat în jurul unui singur țel: acela de a fi vrednici de nădejtile ce s'au legat de noi, ce s'au pus în munca și vrednicia noastră.

În toată viața ce ne stă înainte nu vom, da niciodată uitării, ci vom ține strâns legate de sufletul nostru aceste gânduri: „a fi generația cea vrednică a Prea Sfinției Voastre“; aceasta va fi deviza ce ne va călăuzi totdeauna, și nici prin gând și nici prin faptă n'o vom trăda, căci suntem convinși că prin această lozincă vom merge pe calea cea bună, vom realiza în modul cel mai strălucit idealul nostru de slujitori ai lui Dumnezeu. Pentru tot ceea ce Prea Sfinția Voastră ne-a făcut; pentru sfaturile, îndemnurile și povețele ce ne-au fost o prețioasă hrană duhovnicească, pentru jertfele materiale făcute în interesul pregătirii noastre, asigurându-ne aici rari condiții de trai, posibilități de educare ne mai întâlnite la nici o altă instituție, noi Vă purtăm o caldă recunoștință, o respectuoasă și filială dragoste, ce nu-și poate găsi în tot complexul ei concretizare prin modestul meu cuvânt de astăzi, dar care dăinuie și va dăinui mereu.

Cu greu aș putea găsi cuvinte pentru a tălmăci, a pune în lumina graiului sentimentele ce ne leagă de cei mai apropiați părinți duhovnicești, de profesorii noștri.

Vom ține întotdeauna săpată în inima noastră convingerea că dacă suntem ceea ce suntem, suntem prin grija și ostenitoarea străduință — plină de înțelegătoare dragoste față de noi și față de neîmplinita-ne tinerețe — cu care am fost înconjurați de călăuzitorii noștri, Prea Căcernicii părinți profesori.

*) Cuvinte rostite la încheierea festivă a anului școlar dela Academia Teologică din Arad.

Un dicton al înțelepciunii antice spune că datoriiile contractate față de părinți și față de magiștri nu se pot acoperi cu nici o monedă din lume.

Ne considerăm și noi pentru toată viața îndatorăți, tributarii Prea Cucernicilor profesori.

Iată care sunt gândurile pe care trecutul le murmură sufletului nostru.

Cât despre viitor, pe care nimeni — în afară de Tatăl ceresc — nu-l știe, facem aci cu aceasta sărbătorească ocaziune mărturisire solemnă de credință, pe care Vă rugăm s'o primiți ca un smerit prinos al recunoștinței noastre.

Crezul ce ne încălzește inima este acesta:

În cei patru ani de studii Dumnezeu ne-a hărăzit fericirea de a lega ființa de un ideal: acela de a fi vrednici urmași ai lui Hristos, preoți harnici, cu râvnă sfântă pentru Biserica strămoșilor noștri, cu dragoste nețărmurită pentru Neamul nostru.

În suflet și gând, ne va dărui mereu ideea că neamul românesc își are temelia în Biserica ortodoxă, legea strămoșilor noștri, că numai aceia pot fi buni cetățeni, fii iubitori ai patriei, care sunt buni credincioși ai Bisericii.

Pentru păstorirea și formarea duhovnicească a turmei cei ascultătoare, pentru a face din poporul românesc popor de buni și vrednici creștini, ca prin aceea să fie și buni români, vom închina toată munca noastră, având drept pildă întreaga strădanie de veacuri pe care înaintașii noștri au depus-a, ofrandă, pe altarul Bisericii ortodoxe și a Neamului românesc.

Academia Teologică din Arad a fost un puternic focar de cultură și afirmare românească; în trecut profesorii și ucenicii lor au fost strajă trează pentru paza românismului pe aceste meleaguri.

Ei ne-au lăsat o scumpă moștenire, un nume bun și prestigiu ridicat.

Vom păstra cu sfințenie această tradiție, rugând pe Dumnezeu să ne ajute să ducem mai departe flacăra pe care ei au purtat-o cu atâta demnitate.

Creдем că numai așa vom fi vrednici de nădejtile legate de noi, numai așa ne vom arăta recunoștința către aceia ce cu sacrificii ne-au crescut și numai așa vom fi plăcuți lui Dumnezeu, dacă toată strădania noastră o vom închina pentru preamărirea lui Hristos în Biserica ortodoxă și pentru binele Neamului românesc.

Munca ce ne așteaptă nu este ușoară; de aceea gândul și sufletul nostru va fi mereu la Dumnezeu cel atotputernic.

Acesta este crezul generației mele, pe acesta îl mărturisim și pe acesta îl vom realiza; chează-ne stă puritatea tinereții noastre.

Acestea sunt gândurile cu care generația noastră intră în valurile vieții, promițând acisolemn că nu le va trăda niciodată.

În numele celor zece absolvenți, permiteți-mi Prea Sfințite Părinte Episcop și Prea Cucernici Părinți profesori, să Vă exprim sentimentele noastre de cea mai adâncă și respectuoasă dragoste precum și cea mai profundă recunoștință pentru toată osteneala depusă în interesul educației noastre.

În acest moment crucial al existenței noastre, când implorăm Cerul să reverse har peste nădejtile noastre, să le încununeze cu rod bogat, pentru lauda lui Dumnezeu și mărirea Neamului, Vă rugăm Prea Sfințite Stăpâne să ne împărtașiți arhierescă binecuvântare, pentru ca sub semnul ei să intrăm, întăriți în lucrul cel sfânt din ogrorul Domnului.

Ioan Ageu
abs. de teol.

Unitatea prin cultul divin

Creștinismul, mai presus de toate credințele și de toate gândurile, vestește și cultivă unitatea oamenilor, începând dela cea mai mică formă, dela familie și până la cea mai înaltă, la stat, iar prin biserica subornicească la iubirea dintre toți oamenii de pe pământ.

Cultivarea unității se face prin credința că toți suntem fiii acelui Tatăl ceresc, prin iubirea lui Hristos Domnul care a venit ca pe toți să ne facă frați ai săi și prin nădejdea vieții veșnice, când toți avem puțința de a fi împreună moștenitori cu Hristos, precum scrie sfântul apostol Pavel. În afară, cultivarea unității dintre oameni poate să aibă și alte mijloace. Cele mai însemnate sunt rugăciunile și slujbele dumnezeiești.

Cum se cultivă unitatea dintre oameni prin cultul divin?

Este un cult divin particular și este cult divin public. Amândouă sunt de trebuință și poruncite de Hristos Mântuitorul.

Cultul divin particular stă din rugăciunile, îngenunchierile, singuraticilor. Fiecare-și are trebuințele sale sufletești și trupești, bucuriile și durerile sale. În casa ta, în holda ta, atelierul sau biuroul tău îți faci rugăciunile tale, la începutul și sfârșitul lucrului, la culcare și la sculare, la mâncare sau la plecare și la sosire dintr'un drum oarecare. Te rogi singur, aparte, nevăzut de oameni. Deși zice Mântuitorul: Când vă rugați să nu fiți ca fățarnicii, cărora le place... să fie văzuți de oameni... Ci tu când te rogi intră în odăița ta... Tatăl... vede în ascuns, îți va răsplăti.

Rugăciunile familiei întregi împreună, deși nu sunt ale unuia, fac parte tot din cultul divin particular.

De bună seamă însă, ați luat seama că oricât ai fi de singur, oricât de închis și de ascuns, e peste putință să te rogi numai și numai pentru tine singur. Vrând nevrând te rogi pentru ai tăi: Ca mamă sau tată pentru copii, copiii pentru părinți, soții unul pentru altul. Mai departe, gândul rugăciunii tale se duce la cei trecuți din viață, la cei cari sunt rânduiți să poarte grije de țara ta, orașul sau satul tău, sau de biserica din care faci parte. Uneori chiar simți o trebuință, ca și alții să se roage cum te rogi tu, b. o. pentru înmulțirea rodurilor pământului, pentru ferirea de rău, de boale, de războaie.

În chipul acesta, pe nesimțite treci dela cultul divin particular la cultul divin public.

De fapt așa ne-o cere și Hristos Domnul. Insuș felul cum a învățat pe ucenicii săi să se roage ne arată că nu puteau să se roage numai singuri și ascunși și numai pentru sine fiecare. Trebuiau să spună Tatăl nostru, nu Tatăl meu. Tatăl nostru înseamnă al nostru al tuturor oamenilor de pe pământ și mai ales al tuturor celor ce ne rugăm împreună, într'un loc, cu un gând, cu o inimă.

Rugăciunea singuraticului e bună, e trebuincioasă, dar nu e de ajuns.

Ce ar prețui instrucția individuală a soldatului fără instrucția cum se spune în ansamblu? În adevăr instrucția militară ține seamă de fiecare soldat, dar puterea o dă unitatea. Cum știe să meargă și cum se poartă în linia de trăgători, cot la cot cu ceilalți din pluton, din companie, din regiment.

Creștinul este soldatul lui Hristos, soldatul care are să cucerească împărăția cerurilor. În lupta pentru cucerire e trebuință de unitate, de solidaritate.

Hristos cerea ucenicilor să fie una, s'a rugat Părintelui ceresc pentru unitatea lor.

Apostolii și puținii creștini rămași singuri la înălțarea Domnului, s'au întors și toți într'un cuget stăruiau în rugăciune. (Fapte 1, 14.) În rugăciune și împreună au fost când Duhul Sfânt s'a pogorit peste ei. Se adunau apoi toți creștinii dintr'o cetate la rugăciune și la împărtășire sau la frângerea pâinii, cum scrie în Faptele Apostolilor.

Pentru unitatea în rugăciune la slujbele dumnezești au apărut sfinții Părinți unitatea credinței. După arătarea istoriei rătăciră, abaterea dela dreapta credință este ca ruperea hainei lui Hristos. Desbinarea la care duce rătăciră este însăși sfâșiarea Bisericii, care este Trupul tainic al lui Hristos.

Pentru unitatea în rugăciune s'a dat porunca

a I-a bisericescă: să ne rugăm lui Dumnezeu și să luăm parte la slujbele dumnezești în toate Duminecile și sărbătorile.

Totuș sunt așa de mulți azi cari nu vin la biserică, spunând că se roagă acasă. Se vorbește despre sectarism și sectari. Adevăratul sectarism este ruperea ta din comunitatea și din rugăciune, iar adevărații sectari sunt cei cari nu vor să se roage alături de alții în biserică.

Unii mai spun: Cu sufletul suntem în biserică, doar ascultăm slujba la radio. Dar tu ai și trup și trebuie să fii și cu sufletul și cu trupul în unitatea bisericii la serviciul divin public! Și cum ai putea să fii cu sufletul în biserică, dacă slujba o ascuți poate în pat, poate sculându-te, poate mâncând.

Ce încordare poate face soldatul ce nu iese la instrucție, nu se duce la manevre? Ce încordare ar putea face așa zisul creștin, care nu poate face să ia parte la slujbele cultului divin public?

Biserice este de nestrămutată credință, că cei ce se roagă împreună, într'un gând, numai aceia vor fi în stare să și muncească împreună, pentru un scop obștesc, numai aceia vor ști să facă încordări, să aducă jertfe pentru atingerea scopului.

Pentru aceasta ni se cere de atâtea ori în slujbele dumnezești: Să zicem toți din tot sufletul și din tot cugetul nostru, să zicem.

F. C.

Cum înțeleg eu ideea renașterii

„Împărăția cerurilor se ia prin stăruință și cei ce întruieștează stăruința pun mâna pe ea” (Matei 11, 12)

Mulți vor spune că renașterea este numai pentru cei decăzuți, dar care mai au în adâncimile lor sufletești o licăreală de curățenie.

Așa vor spune pentrucă la prima vedere li se pare că renașterea nu este altceva decât o trecere dintr'o stare josnică într'o stare mai superioară prin anumite transformări sufletești.

În realitate însă nu este așa. Cu cât un tânăr — căci despre ei vorbesc — este mai sus, cu atâtea râvnește să ajungă și mai sus. Aceste urcări, aceste tendințe, aceste opintiri de a atinge o stare oarecare de perfecțiune, nu se împlinesc decât numai prin anumite răscoale sufletești, care pot fi asemănați cu mici renașteri.

Marile renașteri însă sunt mai rare, dar totuși sunt. Astfel unii pe care-i știm avari, sgârșiți și chiar tirani, se schimbă uneori, în mod miraculos pentru noi dar fericit pentru ei, în milostivi și buni.

Eu voi arăta cum înțeleg ideea renașterii sau mai bine zis renașterea profundă, ca fenomen hotărîtor și punct de plecare în viața cuiva.

Tânărul este predispus întotdeauna către sublim, către ideal. Chiar dacă uneori se contracizează prin actele sale, el totuși tinde în sus, tot mai sus.

Când remușcărilor conștiinței îl neliniștesc din anumite motive, atunci se ivesc în viața tânărului momente cruciale: sau în jos, sau în sus. Eu cred că toți doresc să pornească în sus dar nu toți izbutesc. În orice caz la toți se manifestă gândul renașterii pe care unii îl ajung, iar alții nu.

Un tânăr care este pătruns de o înaltă viață morală, mijlocește în adâncurile sale sufletești o renaștere. Revoluția lui sufletească se întâmplă, dar în mod lent. Totuși pentru consolidarea înălțimilor cucerite — mai ales prin suferinți — are nevoie și de episoade care să-l fixeze definitiv pe pozițiile sale. Episodul care îmbrățișează întregul său ideal, care pecetluște viața sa, este renașterea.

Când este cineva renașcut? Putem răspunde: oricând.

Oricând cineva are puterea necesară, are credința nemărginită că soarta sufletului său trebuie să fie alta, că menirea sa este cu totul alta, că viața sa trebuie să pornească pe un nou drum, să se renaască din propria-i cenușe și să strige: m'am mântuit!

Toți aleargă după fericire. Toți care înțeleg ce-i mântuirea, știu și ce-i fericirea. Deci să ne mântuim!

Deoarece chestiunea pusă se referă cum înțeleg eu renașterea, voi spune.

Eu înțeleg ideea renașterii dintr'un singur punct de vedere: Eroismul.

Susțin că numai eroul îndeplinește toate condițiile unei renașteri totale. O renaștere parțială ar fi numai o deosebire între două concepții, între doi timpi, pe când renașterea totală este o revoluționare, este o răsturnare de valori, este o luptă de concepții care se succed vijelios și care se fixează definitiv prin verdictul eroismului care este jertfa. Insuși sensul eroismului este o escaladă a naturalului, obișnuitului. Intr'adevăr, eroismul nu este altceva decât o dezertare dintr'o stare josnică sau mediocră într'o stare de înaltă spiritualitate, de înaltă perfecțiune, de completă abnegație. Culmea aceasta pe care n'o ajunge decât eroul, este cu atât mai impresionantă, cu cât se întâlnește mai rar în viața de toate zilele. Remarcăm însă faptul că nu cei care sustrag atenția semenilor în unele zile devenind celebri prin cine știe ce apucături numindu-se cu emfază „erou al zilei“ sunt adevărații eroi. Nu! deloc!

Eroul renașterii mele este un ascet care știe să se înalțe pe treptele spiritualității fără ca să strige din surle ascensiunea sa. Eroul meu renașcut este victima conștientă a idealului său. Eroul meu este jertfa însăși adusă pe altarul sentimentelor sale închinat lui Dumnezeu. Eroul meu este „împlinirea misiunii“ cu care l-a însărcinat Cel de Sus. Eroul meu este culmea idealului pe care-l pot atinge.

Eroul ideii renașterii este arhanghelul care poartă'n mâini crucea și sabia. Crucea întăritoare de neam și sabia apărătoare de cruce. Înălțarea aceasta spirituală, abnegația față de lumesc pentru atingerea perfecțiunii supreme nu este altceva decât sfîntenia, iar adeptul ei, sfîntul. Iată eroul eroilor!

Dacă eu sunt păcătos, neputincios, necăjit și prăpădit, mai pot eu oare spera în renaștere? — Desigur că voi putea. Eu tânărul în care bate o inimă de român și de creștin, am credința pe care nimeni nu mi-o va sfărâma că felul în care mi-am croit idealul și modul cum caut să-l ating, îmi vor înlesni împlinirea lui.

Dacă duceți o viață virtuoasă în cadrul căreia să se manifeste și spiritul de jertfă și mai ales să nu fie — viața — lipsită de suferință, atunci desigur că marile întrebări chinătoare, marile frământări vor fi liniștite de înălțimea la cari ați ajuns.

Croiți-vă un ideal. Urmăriți-l pas cu pas, stăruiiți în el și veți fi mântuiți.

Eroul meu intră în împlinirea idealului său, făurit dintr'o adâncă revelație sufletească, cu sufletul senin, urmărindu-l atent și stăruind mereu. Eroul meu și-a creat viața în sufletul său pe care și-o desfășoară pe urmă trăind-o în spațiu și timp dar nu după concepțiile pămîntene ci după concepțiile divine, ca și locul de unde se desfășoară, în abțineri, în jertfă și în iubire. Ființa eroului meu a intrat bună în împlinirea menirii sale și va eși și mai bună. Ea va stărni mereu căci numai așa va lua împărăția cerurilor.

Iată cum am înțeles eu ideea renașterii!

Octavian Tripa
clasa VII. Lic. Com.

Premierea elevilor

Darurile își au însemnătatea lor psihologică atât pentru cei mari, și cu atât mai mult pentru cei mici. Împărțirea darurilor pentru copii sunt momente din cele mai fericite. Ele rămân neșterse din mintea lor până la adânci bătrânețe. Astfel de momente au efectul de a vibra și cele mai sensibile corzi ale sufletului. Au putere de a se furișa în subconștientul elevului și acolo rămân ca

amintiri plăcute, ba uneori formează punctul hotărâtor pentru viață. Darurile au putere de a înfrăți două suflete prin sentimentul iubirii.

Ar fi poate o încercare zadarnică și cu neputință chiar, de a fixa pe hârtie măreția aceluia proces intern ce lucrează în sufletul copilului în momentul când pentru munca lui cinstită, — care înainte de a fi evidențiată îi dă mulțumire deplină conștiinței sale, — primește un dar văzut ca semn de recunoștință! E la fel cu procesul natural al florilor, când ele în mod tainic își deschid petalele în fața razelor de soare!

O asemenea putere internă tainică și dumnezească deschide atunci petalele sufletului lui, din care radiază balsamul iubirii ca să cuprindă cu gingășie și cu bunătate de inger dragostea cu care i se împărtășește darul sfânt și binemeritat.

Am avut fericită ocazie ca să văd și să asist la premiera elevilor de școală primară la examenul de Religie cu iconițe și cruciulițe sfințite.

A fost de sigur pentru toți cei de față momente de adevărată înălțare sufletească, dar eu am văzut și am simțit că pentru elevi a fost o fericire care iese din cadrul fericirilor lor de toate zilele, și mai ales pentru ceice au avut norocirea să fie distinși cu aceste daruri sfinte.

Din fericirea care radia pe fețele lor am înțeles atunci mai mult ca oricând pentru ce a iubit Mântuitorul mai mult copiii și pentru ce copiii și astăzi iubesc mai mult pe Hristos?

În aceste daruri sfințite copiii vedeau mai mult ca noi. Ei vedeau pe însuși Domnul. Îl simțeau aproape de ei. Ba mai mult, îl aveau în sufletele lor! Era în sufletul și în mâna lor adevăratul lor Prieten! Prietenul tuturor copiilor! Ei simțeau că bunul lor Prieten și Părinte îi binecuvintează cu aceeași sinceritate ca și pe copiii cari au avut norocirea să-L vadă viu în trup omenesc. Acelaș har ceresc dela același Mântuitor pentru toți copiii!

Și tu fericite Părinte, slujitor al sfântului Altar și mijlocitor al tuturor darurilor de sus, ce ai simțit în sufletul tău, în momentul când împărțeați elevilor Tăi chipul pe cruce a Mântuitorului și icoana sfintei Fecioare Maria?

Cred că erai cuprins de aceleași simțeminte divine ca și elevii Tăi!

Ar fi o greșală să credem că aceste momente vor fi trecătoare pentru elevi. Nu, nici odată!

Cucernice Părinte, ai făcut mai mult decât un act misionar protocolar. Ai făcut un câștig real pentru Hristos Domnul și pentru Biserica sa.

Ai altoit suflete tinere și nevinovate în marele Bucium! Veghiază, ca mlădițele tinere să

aibă în permanență seva cea sfântă, pe care numai și numai Cucernicia Ta o poți da!

Nu te întreba ce mijloace vei folosi, ci caută-le și le vei afla în bogăția darurilor primite prin Taina sfântă a preoției.

Pr. C. Mureșan

Sumarele

Sesiunii ordinare din anul 1940 a Adunării Eparhiale ținută în 26-27 Maiu 1949.

ȘEDINȚA a II-a,

Urmare

P. Sf. Sa dă lămuriri în legătură cu procedura și dispozițiile regulamentului, și suspendă ședința pe 10 minute, spre a se putea forma buletinele necesare la alegere.

După redeschiderea ședinței se începe votarea secretă prin buletine de votare, în prezența unei comisiuni de scrutiniu compusă din d-nii: Pr. I. Ispas, Lazar Igrîșan și dr. Tr. Costina, votând cu ocazia aceasta următorii deputați:

1. Adam Nicolae, 2. Prot. Adamoviciu Aurel, 3. Dr. Alămoreanu Ioan, 4. Prot. Andru Gherasim, 5. Ardelean Ioan, 6. Dr. Babuția Teodor, 7. Dr. Beleş Eugen, 8. Boariu Dimitrie, 9. Bogdan Ștefan, 10. Dr. Boțioc Alexa, 11. Cibian Traian, 12. Cioban Dimitrie, 13. Codreanu Florea, 14. Dr. Costina Traian, 15. Dr. Covaciu Sever, 16. Crișan Ascaniu, 17. Dr. Crișan Aurel, 18. Dârlea Pavel, 19. Dorca Savu, 20. Ing. Eșanu Vladimir, 21. Dr. Felea Ilarion, 22. Dr. Iancu Adam, 23. Dr. Iancu Cornel, 24. Igrîșan Lazar, 25. Ispas Ioan, 26. Dr. Ispravnic Sever-iunior, 27. Dr. Ispravnic Sever-senior, 28. Dr. Iva Pavel, 29. Lazar Constantin, 30. Dr. Caius Lepa, 31. Lungu Ștefan, 32. Dr. Lupăș Octavian, 33. Mager Traian, 34. Magieru Cornel, 35. Dr. Marșieu Iustin, 36. Marșieu Petru, 37. Dr. Marcuș Mihai, 38. Dr. Micloși Emil, 39. Monția Iustin, 40. Dr. Pescariu Ioan, 41. Petruțiu Aron, 42. Dr. Popoviciu, Nicolae 43. Dr. Radu Cornel, 44. Secula Axente, 45. Seculin Sava, 46. Ștefea Sabin, 47. Dr. Stoinescu Alexandru, 48. Ing. Streza Andrei, 49. Turicu Caius, 50. Turuc Amos, 51. Vlad Alexandru, 52. Vuia Tiberiu.

După votare se numără buletinele de vot și se constată că s'au dat 52 voturi, cari corespund cu numărul votanților, iar

după citirea buletinelor, se constată rezultatul ce urmează:

Pentru delegați la Congresul Național Bisericesc :

Din cler: 1. Procopiu Givulescu 51 voturi, 2. Dr. Nicolae Popovici, 51 voturi, 3. Florea Codreanu, și 4. Sava Seculin câte un vot.

Dintre mireni: 1. Dr. Cornel Iancu 46 voturi, 2. Dr. Iustin Marșieu 42, 3. Dr. Sever Ispravnic senior 38, 4. Dr. Mihai Mărcuș 38, 5. Dr. Cornel Radu 18, 6. Aron Petruțiu 14, 7. Ascaniu Crișan 5, 8. Tiberiu Vuia, 9. Dr. Alexandru Stoinescu, 10. Dr. T. Babuția, 11. Traian Magier, 12. Dr. Sever Covaciu, 13. Pavel Dârlea, 14. Dr. Aurel Crișan, câte un vot.

Pentru consilieri onorifici ai Consiliului Eparhial :

In Secția adm. bis. din cler :

Ordinari: 1. Procopiu Givulescu 52 voturi, 2. Dr. Nicolae Popovici 52, 3. Aurel Adamovici 52, 4. Florea Codreanu 52, 5. Mihai Cosma 51, 6. Ștefan Lungu 1.

Supleanți: 1. Petru Marșieu 52, 2. P. Deheleanu 52, 3. Ioan Popescu 51, 4. Ștefan Bogdan 1.

La Secția culturală :

Din cler:

Ordinari: 1. Dr. Ilarion Felea 52 voturi. Supleanți: 1. Ștefan Lungu 51, 2. Ioan Ispas un vot.

Dintre mireni:

Ordinari: 1. Ascaniu Crișan 52 voturi, 2. Dr. Cornel Radu 52, 3. Dr. Eugen Beleş 52, 4. Vintilă Popescu 52, 5. Vladimir Eșanu și 6. Dr. Romul Coțoiu câte un vot.

Supleanți: 1. Dr. Caius Lepa 50, 2. Dr. Romul Coțoiu 48, 3. Dr. Sever Covaciu 2, 4. Dr. Eugen Beleş, 5. Traian Mager, 6. Dr. I. Pescariu, 7. Vladimir Eșanu câte un vot.

La Secția economică :

Din cler: ordinari: 1. Viorel Miheuțiu 51 voturi, 2. Florea Codreanu un vot. Supleanți: 1. Ioan Ardelean 52.

Dintre mireni: Ordinari: Dr. Cornel Iancu 50, Iustin Marșieu 50, 3. Dr. Mihai Mărcuș 50, 4. Dr. Alexandru Vlad 49, 5. Dr. I. Pescariu 2, 6. Dr. S. Covaciu 2, 7. Aron Petruțiu 2, 8. Aurel Crișan, 9. Dr. G. Sârbu și 10. Traian Mager câte un vot.

Supleanți: 1. Dr. G. Sârbu 52 voturi, 2. Dr. Sever Ispravnic senior 51, 3. Andrei Streza 1.

Adunarea Eparhială constată că acei arătați mai jos au obținut majoritatea legală, așa că se declară aleși:

Delegații Eparhiei în Congresul Național Bisericesc :

Din cler:

1. Procopiu Givulescu,
2. Dr. Nicolae Popovici.

Mireni:

1. Dr. Mihai Mărcuș,
2. Dr. Sever Ispravnic sen.,
3. Dr. Cornel Iancu,
4. Dr. Iustin Marșieu.

*Consilieri onorifici ai Consiliului Eparhial :
In Secția adm. bisericească din cler :*

Ordinari:

1. Procopiu Givulescu,
2. Dr. Nicolae Popovici,
3. Aurel Adamovici,
4. Mihai Cosma,
5. Florea Codreanu.

Supleanți:

1. Petru Marșieu,
2. Preot Ioan Popescu,
3. Dr. Petru Deheleanu.

In Secția Culturală :

Din cler:

Ordinari: 1. Dr. Ilarion V. Felea.

Supleanți: 1. Ștefan Lungu.

Mireni:

Ordinari: 1. Ascaniu Crișan, 2. Dr. Eugen Beleş, 3. Dr. Cornel Radu, 4. Vintilă Popescu.

Supleanți: 1. Dr. Romul Coțoiu,
2. Dr. Caius Lepa.

In Secția Economică :

Din cler:

Ordinari: 1. Viorel Miheuțiu.

Supleanți: 1. Ioan Ardelean.

Mireni:

Ordinari: 1. Dr. Cornel Iancu, 2. Dr. Iustin Marșieu, 3. Dr. Mihai Mărcuș, 4. Alexandru Vlad.

Supleanți: 1. Dr. Sever Ispravnic sen.,
2. Dr. Gheorghe Sârbu.

21. P. Sf. Sa Părintele Episcop, în baza dreptului său prevăzut în art. 131 litera p. din Statutul pentru organizarea Bisericii aprobă pe consilierii aleși.

22. P. Sf. Sa Episcopul Eparhial, arată că în urma înființării Episcopiei Timișorii, este necesar să se aleagă o comisiune care să procedeze la împărțirea averilor comune, și propune,

iar Adunarea primește, ca aceasta comisiune să fie formată din Prot. Sava Seculin, Prot. Cornel Magieru, Dr. M. Mărcuș, Dr. S. Ispravnic senior, Dr. I. Marșieu și Dr. C. Iancu.

23. Secretarul general arată că au cerut concedii dd. deputați Dr. Aurel Lazăr, Dr. Petru Faur, Mihai Cosma și pentru restul sesiunii dl Dr. Gheorghe Sârbu.

Concediul cerut se acordă.

24. P. Sf. Sa Episcopul Eparhial stabilește ca diferitele comisiuni să lucreze în cursul a. m. a zilei următoare de 27 Mai a. c. iar ședința proximă a Adunării Eparhiale să aibă loc la orele 11 ale zilei de 27 Mai a. c. când se vor pune la ordinea zilei rapoartele comisiunilor.

Ședința se ridică la orele 7 p. m.

Acest proces verbal s'a citit și verificat în ședința III-a, ținută la 27 Mai ora 11 a. m. 1940.

Președinte,
ss. *f. Andrei*
Episcop.

Secretar,
ss. *Dr. Sever Ispravnic jun.*

Informațiuni

● **Partidul Națiunii.** Pentru unificarea, pacificarea și consolidarea politicei României, M. S. Regele Carol II a decretat înființarea unui partid unic și totalitar: Partidul Națiunii. Conducerea lui o are M. S. Regele. Dl. Ernest Urdareanu ministrul Palatului a fost numit șef de stat major al partidului.

Evenimentul acesta, însoțit de largi amnistii politice, a fost primit în toată țara cu mare însuflețire și manifestații de sfântă solidaritate.

Pline de înțelepciune regală sunt cuvintele pe care cu acest prilej Majestatea Sa Suveranul nostru le-a adresat țării prin radio:

„...Nu mai este vremea șovăirilor și a întârzierilor, ci este aceea a înfăptuirilor hotărâtoare și a luptei definitive de redresare.

Nu este vremea ca interesele individuale să precumpănească, ci este aceea în care nevoile unitare și naționale ale Națiunii să fie singurele care să călăuzească gândurile și faptele fiecărui membru al obștei românești.

Un singur țel, un singur gând, un singur avânt, o singură acțiune și un singur suflet, trebuie să străbată ca un fior de reînnoire toată Națiunea și să magnetizeze toate străduințele de muncă a tuturor.

Constituția noastră impune tuturor datoria de a socoti Patria și Națiunea drept cel mai de seamă temel al rosturilor în viață.

Prin înființarea, sub conducerea mea supremă, a Partidului Națiunii, pun la dispoziția României și a Româ-

nilor mijlocul ca acest imperativ să se desăvârșească, cât mai repede și cu folos.

A sosit clipa binecuvântată în care virtuțile sufletești deosebite ale Neamului Meu să iasă la suprafață și să se avânte, fără piedeci, într-o muncă constructivă și solidară, pentru propășirea comunității naționale.

Azi cer Țării o înnoire a sufletelor, o reexaminare a conștiințelor, un nou avânt de solidaritate socială și românească, în care individualismul devine nu un scop în sine ci un mijloc de întărire și de progres al obștei.

Nu mai e timpul ca fiecare să se gândească la el, ci numai la entitatea națională, cuprinsă într'un singur cuvânt: România.

Lărgind codul organizației politice, dau astfel puțință tuturor acelor care vor să devină soldați ai acestei acțiuni de a se strânge în jurul Meu, într'un mănunchiu puternic, și asemenea unui stup de albine să alcătuiască un roi însetat de un dor nespus de muncă folositoare comunității.

E o clipă mare în istoria dezvoltării noastre, e o clipă în care fiecare Român trebuie să priceapă că datoria sa supremă este de a se strânge cu toată credința în acest roi.

Va trebui deci să pășim la muncă și la luptă, pentru idealuri noi, cu tot avântul ce-l poate da o tineretă de gândire, de suflet și de vârstă.

Fără a disprețui înfăptuirile celor de ieri, azi fac un apel și tinerelor generații, să roiască și ele în acest stup al reînnoirii naționale.

Avântul lor, credința lor către Rege și Națiune, să fie reazămul Meu cel mai puternic pentru vremurile ce vin.

Toate organizațiile tineretului, Frontul Național Studentesc și altele, vor trebui să se închege în această mișcare nouă.

Nu trebuie să fim statici, ci dinamici, ne trebuiesc soldați credincioși ai partidului și ca orice soldați, se vor recruta mai ales din tinerimea Națiunii.

Pășind deci astăzi la desăvârșirea noului drum, trasat de Constituția din 1938, fac caldă urare Partidului Națiunii — deci țării organizate, unite și totalitare — ca rezultatele ce le vom dobândi să dea liniștea și siguranța viitorului României.

Așa să ne ajute Dumnezeu, care va binecuvânta această operă de întărire și de propășire a unei Națiuni credincioase.

Sănătate!

Principiile schițate de dl. E. Urdareanu, pe temeiul cărora se va clădi partidul pentru a recăștiga într'un ritm accelerat momentele pierdute, sunt:

1. „Educația morală prin activitate de interes obștesc a fiecărui membru al partidului din frageda vârstă până la sfârșitul misiunii sale.

2. Spiritul de echipă întemeiat pe jertfa fiecăruia și colaborarea tuturor în locul individualismului anarhic.

3. Darul de comandament al fiecărui conducător la locul său de muncă și manifestare.

4. Simțul de răspundere care trebuie să rămână calitatea de competență a fiecărui conducător, mar esau mic.”

Intre cele dintâi adeziuni și înscrieri în „Partidul Națiunii” se numără cele ale foștilor conducători ai mișcării legionare, blocul generației naționaliste dela 1922 și cavalerii ordinului „Mihai Viteazul”.

Marșul partidului va fi „Pe-al nostru steag e scris unire...” de C. Porumbescu. Înscrierile vor începe la 1 Iulie c. Se vor înscrie numai Românii. Toți au dreptul și datorita să se înscrie în partid, dar înscrierea nu implică și admiterea Minorității vor avea în cadrul partidului un registru special. Evreii nu se vor înscrie.

La Arad evenimentul întemeierii „Partidului Națiunii” a fost sărbătorit printr'o Doxologie servită în Catedrală de P. S. S. Episcopul Andrei, asistat de 10 preoți și 2 diaconi, în prezența autorităților civile ale orașului și a unui mare număr de învățători, profesori și delegați ai F. R. N. din tot județul în frunte cu președintele organizației județene dl. Dr. C. Radu.

După Doxologie Prea Sfinția Sa a rostit o cuvântare plină de idei optimiste și sfaturi luminate cari au încălzit inimile și au înălțat conștiințele celor de față. Dumnezeu — a spus P. S. Sa — nu vrea să se judece acum cu poporul nostru credincios, iar vremurile de acum nu sunt cele mai grele din istoria României. Noi după războiu am zidit biserică și am înnoit altarele lui Dumnezeu; am făcut sacrificii materiale pentru înzestrarea armatei și suntem gata și pentru cele de sânge dacă ni se vor cere. Vremurile grele se vor duce și oamenii răi vor pieri, dar țara noastră va rămânea, ca o stâncă nebiruită de valurile vremii; va avea un viitor de aur, cu purtarea de grijă a lui Dumnezeu și a conducătorilor ei.

● **Ședință plenară.** Ven. Consiliu Eparhial a ținut Joi în 27 Iunie a. c. ședință plenară sub președinția P. S. S. Episcopului Andrei. A fost prima ședință la care au participat noii consilieri aleși de ultima adunare eparhială.

Cu acest prilej s'a luat jurământul consilierilor, s'a primit demisia din Consiliu păr. Prot. P. Marșieu (din cauză de incompatibilitate — fiind rudă de aproape cu Dr. Iustin Marșieu), s'au promulgat și repartizat pe secțiuni concluzele Adunării Eparhiale, s'a lămurit principial problema împărțirii averii comune cu Episcopia Timișorii, s'a luat la cunoștință trecerea la pensie a părintelui P. Ardelean din Nădălbești carea împinut 70 ani, s'a hotărât întregirea prin concurs a postului de impiegat eparhial și reorganizarea școlii de cântăreți prin ridicarea ei la 3 ani de studii, numirea în fruntea ei a d-lui prof. Trifon Lugojan și așezarea ei cu buget și personal aparte de Academia Teologică, în vechiul alumneu.

● **Ocuparea și armistițiul Franței.** Ceeace nimeni n'ar fi putut crede, s'a întâmplat: Franța a fost ocupată de trupele germane în timp mai

scurt de o lună. A avut și ea soarta Austriei, Cehoslovaciei, Poloniei, Danemarcei, Norvegiei, Olandei și Belgiei.

În fața dezastrului suferit, guvernul francez — sub conducerea mareșalului Petain — a cerut și i s'a acordat din partea Germaniei și Italiei, pe lângă grele condiții, armistițiul.

Cari sunt cauzele acestei nemaipomenite înfrângeri? Gazetele și diplomații înșiră multe: francmasoneria, „democrația”, politica anarhică a partidelor, putregaiul imoralității ș. a. cari au amestecat și ucis treptat sufletul Franței adevărate.

Cel care a făcut Franței învinse cel mai aspru rechizitor a fost mareșalul ei, Petain. Anunțând lumii destinul tragic al țării sale, prin radio, nu s'a sfiit să arate cauzele care au dus Franța la prăbușire: *prieteni puțini, arme puține, copii puțini...* „După victoria noastră de atunci (din 1918), dorința de câștig și de plăceri a înăbușit spiritul de sacrificiu. Toți au cerut mai mult decât au dat. S'a voit să se evite orice efort. Astăzi a venit nenorocirea...”

Cuvintele acestea, simple dar istorice, venite dintr'o țară care a dus războiu cu Dumnezeu și cu Biserica, țară ale cărei conducători politici nu aveau mai nimic sfânt, țară din care s'a răspândit în lume pornografia, au menirea să cutremure omenirea și să o trezească la realitate.

● **Examenul de capacitate** a absolvenților Academiei Teologice din Arad s'a ținut în 25-26 Iunie c. sub conducerea P. S. S. Episcopului Andrei. Rezultatul examenului a fost foarte bun. Toți candidații: I. Ageu, Gh. Beleiu, Tr. Branga, I. Brândășiu, V. Corpadea, I. Dulcu, D. Gornic, T. Mihit, D. Morariu (licențiat), I. Richiceanu și Pr. N. Popescu, au fost evaluați de clasa I.

● **Păr. Mircea Munteanu** a fost sfințit pentru parohia Camna.

Nr. 2949/1940.

Concurs

La Școala Normală ortodoxă „Dimitrie Ti-chindeal” din Arad sunt vacante următoarele catedre:

1. Pedagogia catedra II-a.
2. Științele Naturale.
3. Limba română catedra II-a.
4. Cant bisericesc.

Cei cari doresc să ocupe vreuna din aceste catedre își vor înainta cererile la Episcopia ort. română din Arad până la 15 Iulie 1940.

Candidații vor anexa în copie diploma despre examenul de capacitate, certificatul de licență precum și alte acte despre eventualul serviciu prestat, împreună cu extrasul de botez pentru a dovedi că sunt de religiunea ortodoxă.

Profesorii numiți se vor bucura de toate drepturile personalului didactic dela școlile Statului, iar salariul îl vor primi din bugetul Ministerului Educațiunii Naționale.

Arad, la 19 Iunie 1940.

Consiliul Eparhial ort. român
din Arad.